

ת"פ 51740/01/22 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ב' ב' ח'

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"א כסלו תשפ"ג
15 דצמבר 2022

ת"פ 51740-01-22 מדינת ישראל נ' א' (עציר)
תיק חיצוני: 19966/2022

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - תביעות נגב
	ע"י ב"כ עו"ד ליטל פרץ
נגד	ב' ב' ח' (עציר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מוני בן מוחה

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

· תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

· שימוש ברכב ללא רשות, בניגוד לסעיף 413ג' לאותו חוק;

· התנגדות למעצר בכוח או באיומים, בניגוד לסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/1, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררה הגב' מ' א' (להלן: "המתלוננת") בשכונה ----, בית --- ב---- (להלן: "הבית").

המתלוננת היא אמו של הנאשם ושל מ' א', אשר הינו אחיו של הנאשם (להלן: "מ").

המתלוננת הינה סבתו של ש' א' (להלן: "ש").

אישום ראשון

בתאריך 08.01.22, בשעה 20:55 או בסמוך לכך, בבית, שפך הנאשם קפה ושבר תרמוס, ואז יצא מהבית.

מיד בהמשך לכך, נעלה המתלוננת את דלת הבית, או אז, אחז הנאשם במוט עץ והחל להכות איתו על דלת הבית, תוך שאמר לה "תצאי החוצה עכשיו".

בהמשך למתואר לעיל, נכנס הנאשם דרך חלון, תקף את ש' בכך שסטר לו בפניו ומשך מידיה את מפתחות רכבו מסוג שברולט (להלן: "הרכב").

מיד לאחר מכן, נמלט הנאשם מהבית כשהוא נוהג ברכב של ש'. לאחר מכן, נטש אותו בחזרה בבית, מהיכן שנטל אותו.

לאחר המתואר לעיל, בשעות הערב המאוחרות, הגישו המתלוננת, ש' ומ' תלונה בתחנת המשטרה ברהט (להלן: "התלונה").

אישום שני

בהמשך לאמור באישום הראשון ולתלונה שהוגשה, בתאריך 09.01.22, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בבית, אמר הנאשם למתלוננת שתבטל את התלונה במשטרה.

בסמוך לכך, פנה הנאשם לאחיו, ז' א', וביקש ממנו שיקח את המתלוננת לתחנת המשטרה על מנת שתבטל את התלונה שהגישה נגדו.

בהמשך לכך, בשעה 18:05 או בסמוך לכך, הגיעו לבית השוטרים ניקולאי בלנדין ושי לופו (להלן: "השוטרים") על מנת לעכב את הנאשם לתחנת המשטרה, בעודם לבושים מדי משטרה מלאים.

במעמד המתואר לעיל, משהבחין הנאשם בשוטרים, נמלט הנאשם מהמקום בריצה, בעוד השוטרים רצו אחריו וקראו לעברו "עצור משטרה", המשיך במנוסתו ולא שעה לקריאותיהם של השוטרים, עד אשר השוטר שי עצר אותו.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום, הורשע על פי הודאתו בעבירות שבכתב האישום המתוקן.

במועד שנקבע לשמיעת פרשת העונש, הודיעה ההגנה, כי חלה הידרדרות במצבו הנפשי של הנאשם, אשר טען, כי

"מרעילים אותו בכלא", ועתרה להפנותו לבדיקת פסיכיאטר, אשר יבחן את שאלת כשירותו לעמוד לדין.

בנוסף, במעמד הדיון, התרשם בית המשפט, כי הנאשם מתנהג בחוסר שקט ומערב בין מציאות לדמיון.

לפיכך, נעתר בית המשפט לבקשת ההגנה, והפנה את הנאשם להערכת הפסיכיאטר המחוזי.

ביום 12.07.22 הוגשה חוות הדעת הפסיכיאטרית, שם נקבע, כי הנאשם מבין את ההליך נגדו, מבין את סעיפי האישום, מתמצא בזמן ובמקום, ללא עדות לפסיכוזא, וכשיר לעמוד לדין.

לאחר קבלת חוות הדעת, טענו הצדדים לענין העונש.

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

1. גיליון רישום פלילי של הנאשם (ת/2) - לחובת הנאשם, הרשעות, חוזרות ונשנות, בעבירות של איומים; הפרת הוראה חוקית; היזק לרכוש במזיד; החזקת אגרופן או סכין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש; תקיפה סתם; חבלה במזיד לרכב; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התנהגות פרועה במקום ציבורי;
2. גזר דין ת"פ 13464-11-19 מיום 10.08.20 להוכחת מאסר מותנה (ת/3) - לחובת הנאשם מאסר מותנה בן חצי שנה בגין עבירות אלימות;
3. גזר דין ת"פ 47772-02-21 מיום 13.09.21 להוכחת מאסר מותנה (ת/4) - לחובת הנאשם מאסר מותנה בן חצי שנה בגין עבירות אלימות.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש, אך ביקשה להפנות לחוות הדעת הפסיכיאטרית בענינו של הנאשם.

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי באישום הראשון, הנאשם פגע בערכים המוגנים של שלמות גופו ובטחונו של ש'; ופגע בקניינם של

המתלוננים.

התביעה טענה, כי הנאשם השליט פחד בתוך הבית, כלפי בני משפחתו, המקום בו בני המשפחה אמורים להרגיש בטוחים ומוגנים.

ביחס לאישום השני, פגע הנאשם בערך המוגן של שלטון החוק.

התביעה טענה, כי הנאשם הפגין תעוזה רבה והתנהגות כזו צריכה להיתקל בקיר ברזל ואפס סבלנות.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 12 ועד 28 חודשי מאסר בפועל.

התביעה ביקשה לקחת בחשבון את הרשעותיו הרבות של הנאשם, בגינן אף ריצה מאסרים בפועל.

לטענת התביעה, עבר הנאשם את העבירות, שעה שמעל ראשו מרחפים שני מאסרים מותנים ברי הפעלה, משני תיקים שונים, וחרף הצהרותיו הקודמות בתיקיו האחרים, ממשיך להסתבך עם החוק.

התביעה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם הענישה, ולהשית עליו מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס כספי משמעותי, התחייבות להימנע מעבירה ופיצוי לטובת בני משפחתו.

התביעה עתרה להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר זה לזה ולכל עונש שיוטל.

ההגנה הפנתה לחוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו בענינו של הנאשם, וביקשה לייחס יתר משקל לחוות הדעת שהוגשה בתיק המעצר, היות שנערכה בסמוך לאירועים, על פני חוות הדעת שהוגשה בתיק העיקרי, ונערכה כחמישה חודשים לאחר מכן.

בהתאם לחוות הדעת, סובל הנאשם ממחשבות שווא, חש רדיפה מצדם של בני משפחתו ושל גורמי אכיפת החוק, אושפז בכפיה וקיבל תרופות אנטי פסיכוטיות. לאחר מספר ימים, כאשר עמד בפני שחרור מאשפוז, הציג סימנים פסיכוטיים ואושפז שוב.

ההגנה טענה, כי למעשי הנאשם לא קדם תכנון עברייני, אלא המדובר בעבירות שקרו בגלל מצבו הנפשי.

ההגנה ביקשה לקחת בחשבון, כי העבירות באישום הראשון הן ברף הנמוך, הרכב נשלל מבעליו לתקופה קצרה ולא

נגרם כל נזק. גם ביחס לאישום השני, הברייחה של הנאשם נבעה ממצבו הנפשי.

ההגנה עתרה למתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

ההגנה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

ההגנה ביקשה לקחת בחשבון את הודאת הנאשם באשמה ונטילת האחריות מצדו.

ההגנה עתרה להפעיל את המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובחופף לכל עונש שיוטל על הנאשם בתיק זה, כך שהעונש שיוטל על הנאשם לא יעלה על תשעה חודשי מאסר.

ההגנה ביקשה להימנע מהשתת עיצומים כספיים, כיוון שהנאשם אינו עובד ואין לו כל הכנסה, זאת לצד העובדה, כי לא נגרם נזק ממשי לאף אחד, הגם שהסטירה אולי כאבה לשאדי, היא לא גרמה לו לנזק או חבלה, ובנוסף, לא נגרם כל נזק לרכב.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא לא רוצה לומר שהוא מצטער והוא לא מצטער.

דין והכרעה

העבירות שעבר הנאשם אינן קלות.

אירועי כתב האישום החלו בכך, שהשליט הנאשם פחד בבית אמו; סטר לבן משפחתו; נטל מידיו את מפתחות רכבו; ועשה שימוש ברכב ללא רשות.

בני המשפחה ניגשו להתלונן נגד הנאשם בתחנת המשטרה ברהט, ולאחר מכן, ניסה הנאשם לגרום לאמו לחזור בה מתלונתה נגדו במשטרה.

בהמשך למתואר, ביום למחרת, עת הגיעו שוטרים על מנת לעכב את הנאשם, נמלט הנאשם בריצה מפני השוטרים, עד אשר תפס אותו השוטר שי, ועצר אותו.

הנאשם פגע בערכים המוגנים של שלמות התא המשפחתי; שמירה על תחושת הביטחון של הפרט; זכותו של הפרט לשלמות גופו וכבודו; שמירה על שלטון החוק.

עם זאת, האירוע האלים, מבלי להמעיט בחומרתו, אינו מצוי ברף העליון של סולם החומרה בעבירות האלימות, והתמצה בסטירה על פניו של בן משפחה אחר.

אשר לעבירה, שענינה שימוש ברכב ללא רשות - בנסיבותיו של מקרה זה, לא נעברה העבירה על רקע עברייני, אין אינדיקציה לכוונת שלילה, מלאה או חלקית, של הבעלות ברכב, והנאשם אף החזיר אותו לאותו המקום ממנו נטל אותו.

אשר לעבירה שענינה התנגדות למעצר, מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם לא הפעיל כוח כלשהו על מנת להתנגד למעצרו, אלא, נמלט בריצה כאשר הבחין בשוטרים. התנהגות זו הינה פסולה, ויש להוקיעה ולהרתיע את היחיד והרבים מפני אי ציות לגורמי אכיפת החוק, אך גם היא אינה ברף החומרה הגבוה ביותר.

במכלול השיקולים, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הנע בין 8 ועד 20 חודשים מאסר בפועל, בגין כלל מעשיו של הנאשם.

קביעת הענישה הספציפית בתוך המתחם

לחובת הנאשם, יקח בית המשפט את הרשעותיו הקודמות הרבות, רובן המכריע - בעבירות אלימות.

יתרה מכך, הנאשם עבר את העבירות, שעה שלחובתו מאסרים מותנים חבי הפעלה, כל אחד בן ששה חודשים, ולא היה בהם כדי להרתיע אותו מפני העבירות.

לנוכח הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ראוי היה למקם עונשו על הצד הבינוני - גבוה שבמתחם.

ברם, בית המשפט רואה לקחת בחשבון את המצב הנפשי בו היה שרוי, כפי שעולה מחוות הדעת הפסיכיאטריות, וכפי שאף בא לידי ביטוי באולם בית המשפט, וזאת גם אם המדובר במצב שנגרם על רקע שימוש בחומרים משני תודעה. שכן יש במצב זה כדי להשליך על מידת האנטי-חברתיות העולה ממעשיו.

בשקלול הגורמים, מוצא בית המשפט למקם את עונשו של הנאשם ברבע התחתון של המתחם.

בית המשפט מוצא להפעיל את המאסרים המותנים בחופף זה לזה, כשלנוכח הודאת הנאשם באשמה, תינתן לו הקלה, במסגרתה יופעלו כך שחודשיים מתוכם בלבד יצטברו לעונש שהוטל על הנאשם.

כמובן, מוצא בית המשפט להטיל מאסר מותנה, לבל יהיו הנאשם שוב לעבור עבירות דומות.

במקרה דנן, יימנע בית המשפט מהטלת עיצומים כספיים על הנאשם. זאת, משאין המדובר בעבירות שנעברו למען בצע כסף.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טיעוני הצדדים על פה; עיין בראיות לעונש; עיין בחוות הדעת הפסיכיאטריות; ולאחר ששמע דברו האחרון של הנאשם; גוזר עליו את העונשים כדלקמן:

- א. 11 חודשי מאסר בפועל;
- ב. הפעל מאסר מותנה בן 6 חודשים מגזר הדין ת/3;
- ג. הפעל מאסר מותנה בן 6 חודשים מגזר הדין ת/4;
- ד. המאסרים המותנים יופעלו בחופף זה לזה, ושניהם יחדיו יופעלו כך שחודשיים מתוכם יהיו במצטבר לעונש שיוטל, והיתרה - בחופף;
- ה. בסך הכל, ירצה הנאשם, 13 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד, על פי רישומי שב"ס;
- ו. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י' סימנים א', ד', ח', או עבירה מסוג פשע בניגוד לפרק י"א סימן ה'1 לאותו חוק;
- ז. 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י' סימנים א', ד', ח', או עבירה מסוג עוון בניגוד לפרק י"א סימן ה'1 לאותו חוק;;
- ח. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק ט' סימן ג', או עבירה בניגוד לסעיפים 288, 288א, 382א לאותו חוק, או עבירה בניגוד לסעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

הודעה זכות ערעור.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"ג, 15 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.